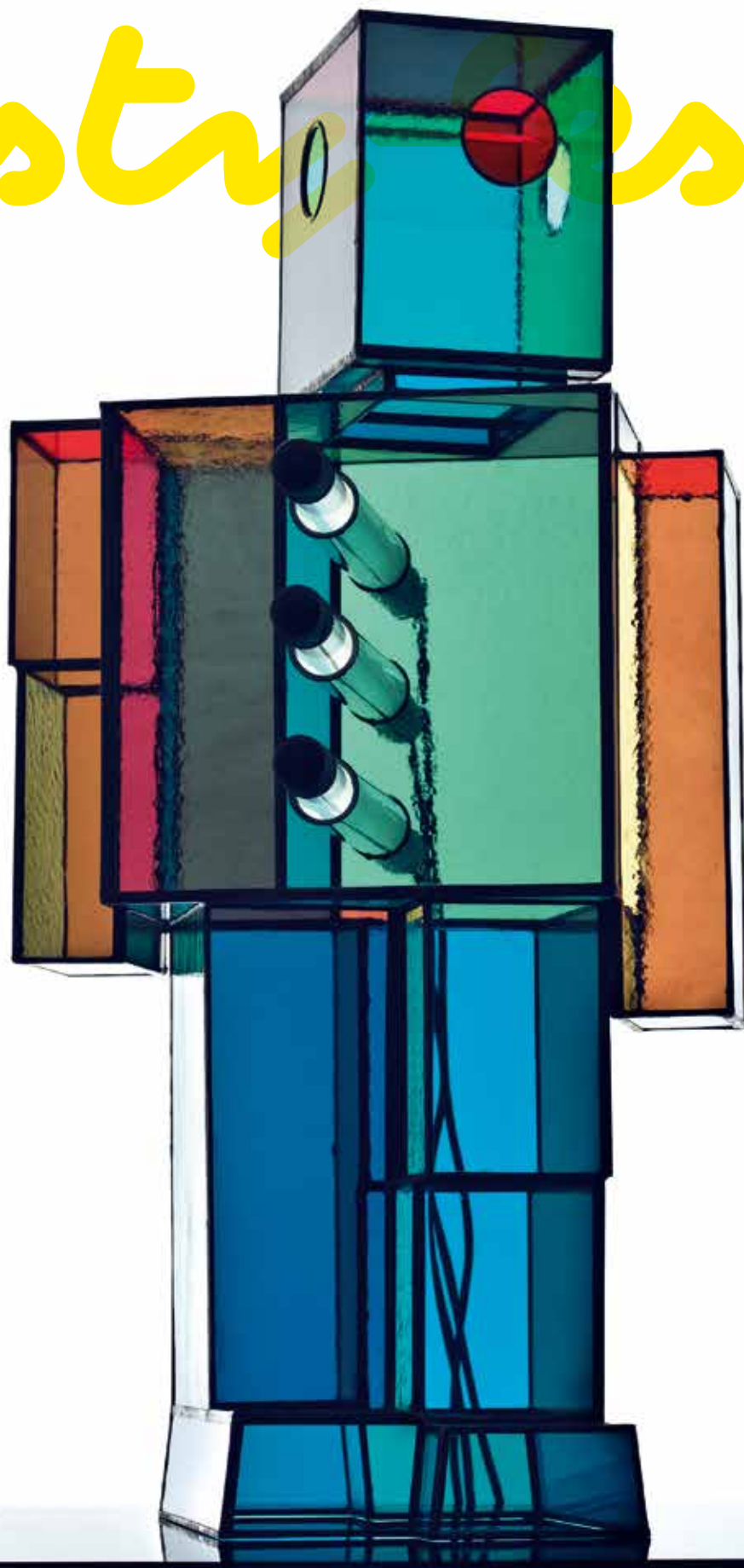

Viastryston

4*14
ONDŘEJ MĚŠTÁK
BRADERIE DE LILLE
LIBOR ČERNÝ
DAWSON CITY

Jiří Kolbaba, cestovatel a klient Allianz

1 věc,
která
mě baví.
Cestování.

Na cesty s Kolbabou

- spousta užitečných rad na cesty přímo od Jirky Kolbaby
- vychytaná funkce Svolávač
- rychlé sjednání cestovního pojištění s 15% slevou

S vámi od A do Z

na začátek

Stanislav Bernard
spolumajitel Rodinného pivovaru Bernard

Když se řekne plastická chirurgie, člověk si díky médiím představí hlavně často propírané kosmetické zákroky, jako jsou úpravy prsů, rtů nebo vrásek. Kdo, co, o kolik a za kolik, to lidi zajímá. Přitom, jak říká chirurg Ondřej Měšťák, je tenhle obor mnohem širší. Patří do něj třeba úpravy rozštěpů, zákroky po různých zraněních nebo popáleninách. Na mladém lékaři je sympatické, že se na vlastní náklady vydal do Jordánska léčit zraněné syrské uprchlíky. Že pomáhal lidem, kteří léčbu opravdu potřebují a bez účasti zahraničních lékařů by se jí nedočkali. A nakonec si odvezl i odměnu – dobrý pocit, že pomohl potřebným.

Zaujal mě i Libor Černý, který se v Čenkovicích v Orlických horách snaží uskutečnit svůj vysněný projekt rekreačních domků a lyžařského areálu spojeného s hotelem. Bez bankovního úvěru nebo příchodu silného investora se to zdá nemožné. Nicméně on si věří a už toho hodně vybudoval. Není to člověk, který by se nechal jen tak odradit od svých záměrů. Když například odborná firma nenašla ve svahu dost vody nutné k provozu celého areálu, pustil se do jejího hledání sám. A uspěl.

Na největším evropském bleším trhu ve francouzském Lille snad každý najde věc, kterou si může zkrášlit svůj domov nebo potěšit své přátele. A zažije při tom vzrušující pocit člověka na lovu. Některé kousky jsou sice dost drahé, jiné i hodně bizarní však doslova za pár šupů.

A ještě něco, co v magazínu bohudík není. V poslední době se rozmohla móda takzvaných selfie, což znamená vyfotit mobilem sám sebe třeba před Eiffelkou nebo Pražským hradem. Na první pohled neškodná zábava vypovídá o tom, že jsme čím dál sebestřednější. Kdosi dokonce přišel se zlepšovákem, říká se tomu ruční selfie stav, kdy se mobil upevní na necelý metr dlouhou hůlku zakončenou držákem. Manipulace s ním zabere tolik času, že památky si zapálený „selfieista“ vlastně ani nestihne prohlédnout.

Držte se!

vlastní cestou 4¹⁴

obsah

říjen – listopad – prosinec

editor
Boris Dočekal
redakce
Stanislav Bernard
Zdeněk Mikulášek
Markéta Navrátilová
design
Štěpán Malovec
jazyková poradkyně
Věra Bláhová
tisk
Indigoprint, s. r. o.
vydavatel
Rodinný pivovar Bernard, a. s.

Magazín Vlastní cestou vychází čtvrtletně. Chcete-li jej dostávat do poštovní schránky, navštivte www.bernard.cz (hlavní menu > Magazín Vlastní cestou). Vaše připomínky a náměty můžete zasílat na pivovar@bernard.cz

Magazín Vlastní cestou je zaregistrován na Ministerstvu kultury ČR pod evidenčním číslem MK ČR E 14164.

foto na obálce > Salim Issa (Jakub Berdych: Robot)

04 – **Měl jsem chuť pomoci lidem**
rozhovor s plastickým chirurgem
Ondřejem Měšťákem

10 – **Koláč**
povídka Petry Soukupové

14 – **Novinky**
informace z pivovaru

16 – **Jakub sklář Berdych**
lahůdka ze světa umění

20 – **Braderie de Lille**
fotoreportáž

26 – **...než tě vlci doběhnou**
rozhovor s Liborem Černým

30 – **Dawson City – Vici**
komiks

32 – **Do Champagne nejenom za vínem**
reportáž

37 – **Hřbitovní**
fejeton Arifa Salichova

38 – **Zámek Český Rudolec**
Vysočina a okolí

Měl jsem chut' pomoci lidem

říká plastický chirurg
Ondřej Měšťák

Všude, kudy chodíme, vysvětlujeme, že plastická chirurgie je mnohem širší obor, ale moc to nepomáhá. Největší učebnice plastické chirurgie má osm dílů a osm tisíc stránek, to opravdu není jen o té kosmetické, které se tak ráda věnují média.

▼
Vydal jste se na vlastní náklady léčit do Jordánska syrské uprchlíky, což není zrovna obvyklé. Jak vás to vůbec napadlo?

Lákalo mě jet na nějakou misi, to asi napadne každého mladého doktora. Chtěl jsem ale nejprve udělat atestaci, abych se na těch lidech nejel učit, ale abych byl prospěšný. Moje žena, také doktorka, pracovala v kanceláři Lékařů bez hranic, ale ti bohužel organizují málo misí, kterých by se mohli zúčastnit plastičtí chirurgové. Potřebují většinou porodníky nebo všeobecné chirurgy. Byl to dobrý nápad od mezinárodní společnosti plastických chirurgů ISAPS spolupracovat s americkou organizací LEAP. Ti mi pomohli zapojit se do programu Treating Wounded Syrian, ve kterém se léčí Syřané zranění v konfliktu. Ti, co žijí v oblastech kontrolovaných opozicí, prakticky nemají přístup k potřebné lékařské péči. V programu, založeném asi před rokem a půl, pracují syrští lékaři, ale v samotném Jordánsku nemůžou

léčit, nemají povolení, plní spíš manažérské, organizační funkce. Přivádějí pacienty z uprchlických táborů i z oblastí bojů.

Vy jste povolení získal?

My jsme pracovali pod hlavičkou jordánských lékařů, kteří se za nás zaručili.

Jaké nejčastější zákroky jste prováděl?

Hlavně krytí pouřazových defektů a plastickou chirurgii ruky. Většinou šlo o defekty po závažných zraněních od střelných zbraní a barelových bomb. Jde o to, ty rány důkladně vyčistit a pak je zakrýt nějakou vhodnou technikou.

Jací jsou Syřané pacienti ve srovnání s těmi českými?

V každém případě jsou vděčnější, ale člověk to úplně nepozná, protože přímo s nimi nekomunikuje. Oni neumějí anglicky a já arabsky. Měli jsme sice překladatele, ale

na nějaké větší vybavování nebyl čas. Pár pacientů jsem ale poznal trochu víc. Třeba ženu, která měla opravdu díru v dlani, o níž jsem se staral po celou dobu. Vlastně tu vděčnost poznáte i beze slov, stačí podívat se těm lidem do očí. Všichni byli rádi, že se o ně vůbec někdo stará, protože v Sýrii nejenže nemají lékařskou péči, ale vlastně ani pořádné jídlo. Je tam obrovská bída a oni měli velké štěstí, že se dostali pryč, do nemocnice, která je stejně dobře vybavená jako ty naše. Nemohli jsme dělat jen mikrochirurgické zákroky s mikroskopem, při nichž se sešívají malé cévy, a je to vlastně vrchol současné plastické chirurgie.

Opravdu jste si všechno hradil sám?

Ano. Letenku, hotel, ale ty jsou v Ammánu levné a bydlel jsem v docela pěkné čtvrti... A pracoval jsem zadarmo.

U nás si plastického chirurga lidí pod vlivem zejména bulvárních médií představují jako někoho, kdo hlavně zvětšuje prsa a vyhlazuje vrásky takzvaným celebritám, dělá v podstatě zbytečné věci. Motivovalo vás k téhle cestě i vědomí, že v Jordánsku můžete dělat něco důležitějšího?

Plastická chirurgie je vnímaná jako povrchnější, než ve skutečnosti je. Primárně „dělat něco důležitějšího“ motivací k mé cestě nebylo. Ale když jsem už v Jordánsku byl, měl jsem dobrý pocit z toho, že dělám něco opravdu potřebného. Tady v České republice je spousta plastických chirurgů a každý je, dá se říct, nahraditelný. V Ammánu každý specialista navíc znamená velké zlepšení péče o pacienty. Jinak mých motivací k cestě bylo víc, trochu v tom byla i touha po dobrodružství, podívat se za jinou kulturou. A hlavně obecně chuť pomoci lidem.

V Ammánu jste se cítil bezpečně?

Úplně, byl jsem překvapený, jak jsou Arabové vstřícní a srdeční.

Podíval jste se do Petry?

Na turistiku nebyl čas, od Ammánu je Petra hodně daleko. Ale s kamarádem jsme si aspoň zajeli k Mrtvému moři, to byla jen hodinka cesty.

V televizi jste říkal, že se do Ammánu zase vrátíte, platí to?

Určitě, už kvůli tomu dobrému pocitu, se kterým jsem odjížděl.

Pojďme teď do Česka. Kde tady pracujete?

Dvě třetiny úvazku mám v nemocnici Na Bulovce a třetinu na soukromé klinice Esthé. Na Bulovce provádíme zejména rekonstrukční chirurgii. Kosmetická chirurgie je jen malou součástí plastické chirurgie, ale nejvíc se o ní mluví.

Proč jste si vlastně vybral plastickou chirurgii? Kvůli otci, který je možná nejznámější český plastický chirurg?

Částečně asi ano, i když táta nechtěl, abych studoval medicínu. Většina doktorů nechce, aby si jejich děti vybraly tohle povolání. Dobře vědí, jak je náročné, kolik spolyká času. Mě ve škole dost bavila chemie a biologie, což je předpoklad k tomu jít na medicínu. A vlastně jsem neviděl nic jiného, co bych chtěl dělat. Nejvíc mě zajímala chirurgie a pak už jsem jen nějak přirozeně sklouzl k té plastické.

Nevadí vám, že díky médiím si lidé spojují váš obor hlavně se „zkrášlujícími“ operacemi? Jak to vnímáte?

My to samozřejmě vnímáme negativně. Všude, kudy chodíme, vysvětlujeme, že plastická chirurgie je mnohem širší obor, ale moc to nepomáhá. Největší učebnice plastické chirurgie má osm dílů a osm tisíc stránek. Zdaleka to není jen o kosmetické chirurgii, které se tak ráda věnují média. Stačí zmínit třeba chirurgii ruky, která se zabývá vrozenými vadami, ale také rozštěpy a další věci. Na druhou stranu pacienti, kterým děláme kosmetické zákroky, bývají kupodivu vděčnější, protože se jim snadněji zlepšuje kvalita jejich života. Zvýší se jejich sebevědomí. Prostě mají větší radost ze života, cítí se šťastnější. Kdežto při rekonstrukční chirurgii často dochází ke komplikacím a výsledky většinou nejsou úplně stoprocentní. Lidé tím bývají frustrováni.

Asi jsem jednodušší chlapík, ale nějak těžko chápu ženy, které si nechají vpravit do těla cizí hmotu jen proto, aby měly větší prsa. Nemluvě o riziku, které je u každé operace. Co je to vlastně za ženy?

Přiznám se, že zpočátku jsem to také těžko chápal. Teď to vidím jinak. Jde o úplně normální ženy, naštěstí, devadesát pět procent jich je normálních. Ony vidí, že na zákroky chodí spousta žen, které nemají problémy a jsou spokojené. Zlepšit se kvalita jejich života.

září 2014

Jak se podle vás zlepšila kvalita života ženy, když její okolí dobře ví, že její prsa jsou výsledkem chirurgického zákroku? Pomímí teď rekonstrukce prováděné po amputaci prsů zasažených rakovinou.

V moderní medicíně se v posledních deseti letech přechází z měření morbidit a mortality jako výsledků zdravotní péče na sledování kvality života. Dá se to dokonce již relativně dobře objektivizovat. Ženy podstupují kosmetické zákroky hlavně proto, aby se jim kvalita života zlepšila. Vy to nemusíte chápat, ale takhle to ženy vnímají, opravdu se cítí šťastnější, sebevědomější. A to, že uvnitř prsou mají silikon, neřeší.

Na klinice můžete pacientku odmítnout, stává se to?

Pokud si myslíme, že žena zákrok nepotřebuje, například že má pěkná prsa, snažíme se jí to rozmluvit.

Překvapilo mě tvrzení vašeho otce v jednom rozhovoru, že totiž ženy tyto operace podstupují ne kvůli mužům, ale kvůli jiným ženám. Souhlasíte?

To je pravda. Potvrdila to i jedna studie. A nejde jen o zvětšení prsou, ale také o různé úpravy obličeje, po kterých žena může na první pohled omládnout o mnoho let. Ženy ty zákroky podstupují i kvůli sobě. Kvůli svým partnerům jen málo. A pokud takový se svou ženou přijde a začne vykládat, jak by si představoval její prsa, mého otce to vždycky rozčílí. Partner by chtěl, aby žena měla třeba trojky, ale sám o sebe nedbá, má břicho, které mu přepadává přes pásek.

Mimochodem kolik procent vašich pacientů tvoří muži?

Odhadoval bych to na pět, maximálně deset procent. Většinou si nechávají upravovat spadlá víčka, někdy jim zmenšujeme ženský vypadající prsa.

ONDŘEJ MĚŠŤÁK
*1981

Vystudoval 3. lékařskou fakultu Univerzity Karlovy. Pracuje jako plastický chirurg ve Fakultní nemocnici Na Bulovce a na pražské soukromé klinice Esthé. Letos bez nároku na honorář ošetřoval v Jordánsku zraněné syrské uprchlíky.

Možná je mužů míň i proto, že se víc bojí zákroků a rizika...

Komplikace se nikdy nedají vyloučit, ale dneska je to riziko opravdu malé. Vezměte si na druhé straně, že běžně používáme nej-různější šampony, krémy, o jejich dlouhodobých účincích toho moc nevíme, a o nějakém riziku vůbec neuvažujeme. Nemluvě o všech těch doplňcích stravy, jejichž dlouhodobé účinky nikdo netestuje. Nakonec můžou člověka poškodit víc, než je riziko komplikací při plastické operaci. A ještě k těm mužům – pro ně přece jen není tak důležité, jak vypadají. A společnost to takhle bere, muž, který si nechá upravit obličej, riskuje spíš než komplikace různou mírou nepochopení svého okolí.

Možná se to časem změní, dnes si i někteří muži vyholují podpaždí, což by ještě před pár lety bylo nemyslitelné.

Možná, zatím ale svůj vzhled nepovažují za tak důležitý pro to, aby ve společnosti uspěli. U žen je to jinak. A taky se mění ideál krásy. Dneska je to štíhlá žena, ale časem se to třeba přesmykne.

No, pokud by došlo na barokní ideál, to budete mít hodně práce... Té ale máte asi hodně i teď – nemocnice, klinika...

Jak to teď mám, mi přijde dobré, jen bych trochu potřeboval omezit práci v nemocnici kvůli rodině. Práce v nemocnici je časově hodně náročná, mám služby, včetně nočních, a prakticky vůbec nejsem doma. Pokud to dobře počítám, tak jsem pět měsíců neměl volný víkend. Máme tříletou holčičku, měl bych být víc doma. V listopadu se

nám narodí další dítě a to už budu muset něco změnit.

Vám přijde normální, že jste pět měsíců neměl volný víkend?

No, nepřijde, ale je to tak. Na Bulovce je málo atestovaných doktorů, tak tam hodně musím být, ale koncem roku se to má zlepšit. Taky mám hodně výzkumných projektů. V posledních letech se mi podařilo získat pět velkých grantů a ty je třeba dokončit.

Čeho se ty projekty týkají?

Většinou jde o výzkum biomateriálů, to jsou takové náhradní díly pro lidské tělo. Třeba speciálně upravená prasečí kůže.

Pojďme teď k několika otázkám, které se týkají obecně zdravotnictví. Co soudíte o tom, že se najednou ruší poplatky, které se podle mínění mnoha lidí osvědčily? Například tím, že lidé přestali chodit k lékařům s drobným nachlazením.

Myslím, že regulační poplatky mají svůj význam. Ale není to tak úplně jednoduché, každá z těch dvou stran má svou pravdu. Je pravda, že poplatky snížily řekněme zneužívání lékařské péče. Na druhé straně přidaly doktorům spoustu administrativní práce. Největší problém současného zdravotnictví je velké množství papírů, které nakonec stejně nikdo nečte. Když se zruší poplatky za hospitalizaci, aspoň můžeme lidem při propouštění tisknout o papír míň.

Ale poplatky za hospitalizaci, která je spojená s ubytováním a stravou, byly ze všech poplatků nejrozumnější. Třeba za pohoto-

vost se platí, ale když mám akutní problém, musím na ni jít.

Jenže právě na pohotovost lidi většinou chodí i s maličkostmi. Nejvíce zneužívaná je záchranka. Když jsem dělal na chirurgii v Rakovníku, vozili nám i drobné úrazy. Někdo trochu kulhal a už si zavolal rychlou. A teď si vezměte, že na okrese byly dvě sanitky, co kdyby se stalo něco opravdu vážného?

Občas to vypadá tak, že pokud se něco nezmění, zdravotnictví totálně zkolabuje. A to se řeší přísunem peněz ze státního rozpočtu.

To jsou politické hrátky, do kterých zase tak moc nevidím. Zdravotnictví určitě nezkolabuje, ale je pravda, že péče se omezuje, týká se to třeba používaných materiálů.

Na druhé straně se ale provádějí špičkové a hodně drahé operace, indikuje se drahá léčba lidem, kteří by třeba v Americe na ni nedosáhli ani náhodou.

To je pravda. V Americe mají chudí často špatnou lékařskou péči. Na Evropě, na německém modelu, který vlastně máme i my, se mi líbí, že kvalitní péče je dostupná pro každého. Ale na druhé straně je péče regulovaná. Třeba naše klinika na Bulovce má měsíčně na implantáty používané při rekonstrukci prsu např. sto tisíc, a můžeme proto udělat pouze deset rekonstrukcí. Když jich uděláme víc, dostaneme se do propadu. Když se tak dělo dlouhodobě, byl by to problém. Jinak jsou na tom onkologická a kardiologická centra, kde jsou prostředky omezeny méně. To je správné, tam jde o život.

PACOVSKÉ STROJÍRNY

Tradice s puncem profesionality

PIVOVAR MODRAVA
NA ŠUMAVĚ

**MODERNÍ PIVOVARSKÉ TECHNOLOGIE
Z PACOVSKÝCH STROJÍREN NA BÁZI
OSVĚDČENÝCH RECEPTUR ČESKÝCH
LEŽÁKŮ**

PACOVSKÉ STROJÍRNY, a.s.
Nádražní 697, 395 01 Pacov, Česká republika
tél: +420 565 410 111, fax: +420 565 442 709
info@pacovske.cz, www.pacovske.cz

CHEMOPROJECT NITROGEN a.s., Chemoprojekt, a.s.,
PACOVSKÉ STROJÍRNY, a.s., SAFINA, a.s.,
TECHNOEXPORT, a.s., VUAB Pharma a.s.

SAFICHEM group

PETRA SOUKUPOVÁ

Koláč

Marcela se poprvé probudila už v půl páté, venku světlo, ona po pěti hodinách spánku, včera večer pila víc, než měla, chtěla si dát jen po večeri dvojkou bílého, než přijde Zdeněk domů, ale zavolal jí, musel se stavit u rodičů, tak nakonec vypila celou láhev. Trochu ji bolí hlava, sucho v puse, ještěže včera neudělala žádnou pitomost, ještěže smazala Tomášovo číslo a nemohla mu psát, ještěže pila a nemohla za ním jet, nic špatného neudělala, a uplynul další den, s každým dalším dnem to bude lepší, postupně se přestane budit v pět ráno, bude jí zase dobře, jako předtím.

Teď jí ale dobře není, vedle ní oddechuje Zdeněk, zítra mají svatbu, všechno je v pořádku, všechno je zařízeno, bude to taková svatba, jakou si přála. Celý její život je takový, jak si přála, a ona je i přesto nervózní a ví, že už neusne a nebude myslet na svatbu, bude si v hlavě přehrávat všechna jejich setkání a myslet na to, jak by Tomášovi nejraději napsala, jak by nejraději utekla za ním a nikdy se nevrátila, jak se poprvé políbili, jak spolu poprvé spali a na jejich jedinou společnou noc (Zdeňkovi řekla, že jede prozkoumat případný nový dodavatele sirupů do Olomouce a že tam zůstane), na ranní probuzení. Všechno to tam bylo, všechno to tam je, co když dělá strašnou chybu, co když tohle je ta jediná opravdová láska a ona ji předevečirem nadobro odmítla?

Stejně se snaží usnout, neusne. V šest, po dvou menších záchvatech tichého pláče, vstane a jde do kuchyně upéct složitý koláč, vezme ho s sebou na prodej, alespoň se teď ráno zabaví. Funguje to tak částečně, ale potom, když si udělá kávu a čte noviny, chvíli na něj přestane myslet, je jí trochu líp, jde se osprchovat, oblékne se, dokonce sní jeden kousek toho koláče. Povedl se jí, kousek prodá za třicet pět korun, dva připraví na talířek Zdeňkovi.

Zdeněk vstane, Marcela slyší klapnutí dveří na záchod, ona by nejraději odešla hned a vůbec s ním nemluvila, ale to samozřejmě nejde, i když před ním je to předstírání nejtěžší, je zároveň nejdůležitější, jemu se nemůže vyhybat a ani se před ním tvářit ztrápeně. Tak si, jako obvykle, stoupne k zrcadlu v předsíni a začne se malovat. Make up, stíny, řasenka. Soustředí se na to, zvláště u spodních řas, aby nečmárla vedle, musí otevřít pusu a protáhnout celý obličej, vypadá přitom strašně, najednou slyší spláchnutí záchodu, okamžitě pusu zavře, zkontroluje se v zrcadle, ano, takhle ji Zdeněk může vidět. Projde kolem ní cestou ze záchodu, pohládí ji po zadku: „Dobrý ráno, krásko.“

Je mu cítit z pusy, přesto se Marcela vesele otočí a jen rychle, letmo, se dotkne jeho penisu, aby si byl jistý, že ona, Marcela, stále myslí na sex s ním. Pak Zdeněk pokračuje dál do kuchyně. Marcela samozřejmě na žádný sex s ním nemyslí a už vůbec ne teď, ale takové věci jako letmé dotyky ve správnou chvíli je jedna z drobností, z kterých se seskládá mozaika šťastného vztahu, a je celkem jedno, jestli Marcela má opravdu nějakou radost z toho, že ho takhle ráno pozdraví anebo ne, důležité je, že jeho to těší. A Marcelu to koneckonců nic nestojí, stejně jako spoustu dalších drobností, které dělá, zvláště teď je ještě pozornější a hodnější než kdy dřív; strašná vina, strašná hra, aby nic nepoznal, aby bylo pořád všechno stejné, ne, vlastně lepší. Ráno Zdeňkovi uvařit čaj, čajový sáček v hrnečku půl minuty, nezapomenout ho vytáhnout, jinak je čaj hnusný, nalít mléko, dvě lžičky cukru – Zdeněk se má, může si sladit, jak chce, a stejně je pořád štíhlý. Je teda pravda, že hodně cvičí, ale tím to není, protože Marcela taky hodně cvičí, ale koblihu po večeri si dát nemůže, ostatně koblihu by si neměla dávat nikdy, poslední měsíc

drží kvůli svatbě dietu úplně bez pečiva, zhubla, ale pečivo jí už chybělo, než před dvěma dny, kdy naposledy viděla Tomáše, ztratila chuť k jídlu. Ale to se zase spraví a aspoň teď hubne zdarma. Tomáš jí řekl, že už je moc hubená. Líbila by se mu i tlustá, řekl taky. Miluje její duši, řekl a ona přitom necítila trapnost, kterou taková věta zákonitě musí vyvolávat.

Podívá se na sebe do zrcadla, pořád stejně utrápená, donutí se usmát, podaří se jí vyloudit milý úsměv. Sice není opravdový, spíš takový, kterým se usmívá v práci na lidi, ale aspoň něco, zvládnout další den, neplýtvat energií, zítra ji bude potřebovat.

Stejně je to nespravedlnost, na zítřek by se měla těšit, na to jídlo, na šaty, na všechno, a teď musí přemýšlet, jak to vůbec přežít. Na vteřinku ji napadne, že by mohla předstírat nějakou strašlivou nemoc a svatbu odsunout, ale to samozřejmě nejde, vdávala by se i se zlomenou nohou, je v tom tolik peněz, nejde to posunout, leda by snad měla těžkou autonehodu? Usměje se pro sebe – to by bylo skvělé řešení.

Mezitím se zase přestala usmívat. Znovu vypadá dost smutně. Nech toho, Márc, řekne si v duchu, nech to být. Už s tím nic neuděláš a to je správně.

Zdeněk zavolá z kuchyně: „Mám dneska ještě něco zařídit kromě těch prstenů, kočí?“

„Ne, brouku,“ odpoví mu Marcela. Je hodnej, pomyslí si. Je hodnej a je to můj skoro manžel.

„Děkuju za čaj, je moc dobrej,“ ještě řekne Zdeněk jako každé ráno, tedy jako každé ráno, kdy mu čaj uvaří.

„To víš, dělanej s láskou,“ odpoví mu a jde se s ním rozloučit, na něj se usměje líp, skoro doopravdy. Dojde k němu a dá mu pusu. Chutná po čaji s mlékem.

„Jsi nádherná. Beru si nejkrásnější ženskou na světě, kočko.“

Teď už se musí usmát doopravdy, tohle je skvělý, Marcela ví, že se mu líbí, jak zhubla a když je pěkně namalovaná a oblečená. Tlustá by se mu nelíbila, nesnáší tlustý holky. Nesnáší vlastně žádný tlustý lidi. Dá mu ještě jednu pusu.

„Takže se uvidíme před tvou rozlučkou?“ ujistí se, i když ví, že to tak bude. Zdeněk si vzal na dnešek v práci volno, jen pro jistotu, původně měl mít rozlučku včera. I když je to jedno, Zdeněk stejně moc nepije, takže když se pak rozlučka posunula na dnešek, jeho svědek a nejlepší kamarád včera nemohl, Marcela si je jistá, že Zdeněk se neopije, ne moc, takový prostě je. Svatba je důležitá, nebude tam s kocovinou. I za to ho má Marcela ráda, za tu jeho nudnost a klid, on před svatbou žádné pochyby ani nervozita, prostě se tak dohodli, mají se rádi, tak co.

„No, říkal jsem si, že bych si ještě šel zacvičit. Nechceš se v práci utrhnout dřív a jít se mnou?“

Marcela vůbec nedokáže odpovědět. Jasně, že by tam šla nejradši na světě, ne večer, ale hned, ale nejde to, nepůjde

tam ani dnes, ani nikdy jindy, bude to muset ostatně brzo řešit, najít si jiný fitko, nějak to Zdeňkovi vysvětlí.

„Já dneska z práce dřív nemůžu, brouku,“ odpoví mu, není to pravda, ale na tom nezáleží,

„Kočí, pojď, poslední společný cvičení za svobodna...“

Co ten Zdeněk má na téhle svojí představě společného cvičení? Stejně tam akorát jedou společně autem, tam si každý cvičí sám, nebaví se spolu.

„Fakt to nedám.“

„Rozlučka je od osmi, to mi neříkej, že se neutrhneš z práce v půl sedmý. Já tě vyzvednu.“

Marcela se musí zamračit.

Proč na tom tak trvá, sakra, a proč pořád říká utrhnout z práce?

„Kocoure, já to dneska nedám.“

Neudržela se a už použila popuzený tón, to opravdu nechtěla, poslední dobou je samozřejmě podrážděná a zvlášť směrem ke Zdeňkovi, musí si na to dávat pozor, pohládí ho po vlasech.

„Chci mít večer trochu klid, abych si to všechno na zítřek prošla, že máme fakt všechno, víš?“

„Hm,“ zahučí Zdeněk. „Klid budeš mít celej večer, ne? Když já jsem venku...“

Marcela vidí, jak se tváří jako dítě, kterému vzali hračku, kdo ví, proč si usmyslel, že půjdou společně cvičit, ráda by mu vyhověla, ale nejde to, Zdeněčku, kvůli tobě to nejde. Marcele je už zase smutno, zase se jí chce brečet, musí do práce, tam nemá čas o tom přemýšlet, ještě jednou se k němu skloní a dá mu pusu.

„Tak už se dneska nepotkáme? Nechceš jít aspoň na oběd?“

„Jsem myslel, že se nemůžeš utrhnout z práce.“

„Já se můžu utrhnout, ale přes oběd, pak už ne.“

„Hm.“

Ne, radši půjde, teď to se Zdeňkem nemá cenu řešit dál, později mu zavolá, snad se mu nálada zlepší. Blbý nápad s blbým cvičením.

„Hezkej den, Zdeni,“ řekne mu měkce, tohle je její nejmilejší oslovení, nejosobnější, skoro a kočko si říkají běžně, jmény skoro vůbec, alespoň ona to bere jako neběžnost, milost. Zdeněk to pravděpodobně vůbec nevnímá.

„Jo, taky hezkej den,“ řekne přece jenom Zdeněk, to je v téhle jeho náladě docela vstřícný krok, ale Marcela stejně nechápe, proč se tak upnul na to společné cvičení. Zdeněk otevře svůj notebook, aby jí dal najevo, že začíná pracovat a ona teda může jít.

Jde tedy, možná mu měla vyhovět, přece nikdo netvrdí, že by tam na Tomáše narazila, je možné, že by tam nebyl, nechodí tam přece každý večer. To je stejně taková ironie, ona by šla do fitka nejráději v životě, ale nejde to, už tam nepůjde, jeho číslo si smazala z telefonu, po svatbě si najde jiné fitko, už ho nevidí. Ona si to štěstí, celý svůj život, které je tak dobře naplánované, prostě nezkaží, dobře to zná, příběhy holek, které opustily kluka, který je měl rád, kvůli nějakému šílenému pomnutí smyslů a pak plakaly kamarádkám u vína, jaká to byla chyba. Ne, ona tomuhle vztahu věnovala tolik úsilí a času a ten vztah je dobrý, Zdeněk je dobrý, život s ním bude dobrý, ona to prostě neposere. A už vůbec ne den před svatbou. Když se to neposralo doteď.

Dojde do práce, jako vždycky ji potěší vidět svoji kavárnu, to, co vlastními silami dala dohromady, pozdraví se s Lucií, která má dnes směnu, zkontroluje, jestli je tady všechno, jak má, čisté ubrusy, koláče a quiche ve vitrině čerstvé a neokoralé, kávovar umytý, denní nabídka úhledně ručně napsaná na černé tabuli u vchodu; vypadá to dobře, už si ty holky vycepuvala. Předá Lucií koláč, přitom pokonverzují o svatbě, Lucie stejně jako ostatní holky, co zaměstnává, jsou pozvané, Lucie se moc těší na její šaty, říká Marcela, že je to její úchylka, svatební šaty, ona má svoje

vymyšlené už od doby, kdy byla malá holka. Jo, to měla Marcela taky a skutečně teď takové šaty má, a stejně je to jedno.

Jde dozadu k sobě do kanceláře řešit faktury a objednávky. Zapne počítač, než naběhne, znovu jí ten pocit dostihne, že už Tomáše nikdy nevidí, že už nikdy neucítí, jak voní, jinak než Zdeněk, který voní taky krásně, ostatně voňavku mu vybírala ona.

Soustředí se na práci, Mářč, a nemyslí na pitomosti.

Ano, je to pitomost, přišla by navíc i o tenhle podnik, je napul Zdeňkův, investoval do něj svoje peníze, i když mít kavárnu ho nezajímá, je to její splněný sen, na který by bez něj nikdy nedosáhla. Kdyby od Zdeňka odešla, peníze, aby ho vyplatila, nemá, on by jí tu kavárničku nenechal, zvlášť kdyby věděl, že si našla někoho jiného. Jen z principu bohatšího, tedy silnějšího, by ji odsud vyštípal, a kdyby náhodou ne on, tak jeho matka rozhodně, Zdeněk by jenom mlčky stál a ona by přišla o to nejlepší, co se jí v životě podařilo. Tedy, jasně, že i Zdeněk sám patří k tomuhle nejlepšímu, potkala ho v pravý čas, bylo jí sedmadvacet, rok po vysoké škole, plácala se v práci, která jí nebavila, krátké vztahy se špatnými kluky, co nic neznamenají. Jeho viděla jednou u nich v kanceláři, ale nebyl její přímý šéf, chvíli trvalo, než si jí všiml, je mu už třiatřicet, delší vztah s takovou okatou holkou, párkrát ji viděla, našťastí žádné děti, ani na cestě, na podnikovém výjezdu s ním v týmu na beach volejbal, dvojdielný plavky, večer na baru dva drinky a nic víc, jen příslib dalšího setkání. Líbil se jí, byl upravený a sebejistý a měl peníze, někoho takového by chtěla vedle sebe, už měla po krk všech kluků, co se nemýjí a nosí košili týden v kuse a v životě nevědí, co se sebou, ona věděla, co se sebou, jen mít dost peněz, s tímhle Zdeňkem bude všechno jednodušší, moc se jí líbil, proto s ním hned nešla do postele, tak jako to dělala na vysoké se svými spolužáky. Teď už chtěla někoho doopravdy, někoho, s kým budou společně bydlet a trochu jezdit po světě a pak, za pár let, dítě, druhé dítě, a kdyby náhodou vyšlo i to, že bude moct mít svůj podnik, všechno v životě bude v pořádku a ona jednou bude vyprávět dětem a vnoučatům, jak to bylo jako podle šablony na šťastný život. A neřekne jim, i když na tom není nic špatného, že to bylo trochu racionální rozhodnutí, že to nebyla největší láska jejího života, tu si ostatně myslela, že má za sebou. Ale asi neměla, když s Tomášem to teď vůbec nedokázala ovládnout, letmé dotyky a pohledy a pak sex v jeho autě, měsíc před vlastní

svatbou, a nebyl to ulepený a trapný sex, bylo to krásný a Tomáš jí řekl, že ji chce navždycky a teď to do prázdnin nějak vydrží tady a pak odjedou na dva měsíce do Portugalska surfovat, a ona si to opravdu představila a byla to moc krásná představa. Na chvíli nemyslet na práci a na povinnosti, ale ona přece nemůže odjet na dva měsíce, to si prostě nemůže dovolit a tady ten krásný kluk, který se na ni dívá zamilovaně, jenom jezdí po světě, to, že je teď čtvrt roku tady, je náhoda, a tak by jim to nikdy neklapalo, i kdyby byla tak bláznivá a skutečně se rozešla se Zdeňkem a třeba kavárnu zachránila anebo o ni přišla, co by dělala po světě, surfovala? Jo, dva měsíce v Portugalsku, to si představit umí, ale celý takový život ne, na to nemá povahu, nebo je možná už jenom stará.

A tak řekla Tomášovi, ať ji odveze někam do centra a že už se nemůžou vidět, a to pak říkala při každém jejich setkání, kterých bylo sedm, naposledy před dvěma dny. Pak smazala jeho číslo a šla na svoji rozlučku se svobodou a strašně se opila a všem musela říkat, že je dneska taková divná proto, že svatba a tak dál, že to na ni doléhá, ten stres a bla bla bla.

A včerejšek byl hrozný, seděla tady a nemohla pracovat, pořád na něj myslet, pořád se snažit na něj nemyslet a dnešek bude stejný a zítřek bude jiný jenom v tom, že bude muset před padesáti lidmi předstírat, jak je nejšťastnější na světě.

Zase slzy v očích. A hurá do práce.

Rozhodne se, že kolem poledne zavolá Zdeňkovi, třeba si rozmyslel ten oběd, ale do té doby musí fakt makat, samozřejmě jí tady toho leží spousta, poslední dny toho moc nenapracovala a druhý den po svatbě mají jet se Zdeňkem na wellness prodloužený víkend, což bude ostatně taky hrůza, celé dny spolu, ale o tomhle Marcela na rozdíl od svatby zcela vážně uvažuje, že to zruší. Zdeněk tam jede kvůli ní, samotnému mu na tom nezáleží. Jo, o nějaké peníze přijde, ale na tom teď nezáleží. Teď záleží jenom na tom, aby dokázala udržet v ruce ten rozbitý hrneček svého života tak, aby si nikdo nevšiml, že je na kusy.

Udělá si kávu a vyjde na cigaretu. Ale nezůstane ani na jejich zahrádce, přejde ulici a ještě trochu poodejde, nechce, aby ji viděla Lucka nebo někdo známý. Další průšvih. Začala znovu kouřit. Kouřila kdysi na vysoké, jen z nějakého blběho hecu, nikdy jí to moc nechutnalo. Teď chutná. Ne, nechutná, pomáhá.

Při cigaretě se rozhodne, že se nebude nervovat alespoň prací. Jistě, musí udržet podnik v běhu, žádné velké průsery, ale myšlenky na to, že začnou vařit kromě polévky alespoň přes oběd pár teplých

jídel, o čemž uvažovala posledních pár měsíců, a řekla si, že ano, že to zkusí. Reorganizace v kuchyni, noví dodavatelé, kuchař, to teď prostě řešit nebude, na to nemá. Nejdřív si myslela, že práce jí pomůže, vždycky jí pomáhala, ale teď to vůbec nejde. K tomu všemu výčitky, jak nezvládá ani to, co má přece tak ráda. Ale teď, při téhle cigaretě (z které je jí trochu špatně) si řekne, že přece tohle je složitá životní situace, zamilovat se do někoho jiného měsíc před svatbou, musí napnout všechny síly k tomu tohle zvládnout, může být ráda, že v práci všechno funguje, tak si to nevyčítej a dej si pohov. Ano, půjde dovnitř, probere, co hoří, to vyřeší a pak se bude prostě jenom snažit, aby jí bylo líp. Mohla by si třeba něco číst.

Další záblesk provinilosti vůči Zdeňkovi, ona si bude číst, když mu říká, kolik má práce. Ne, zavolá mu hned a přemluví ho alespoň na ten oběd. „Haló,“ řekne do telefonu Zdeněk, jako by neviděl, kdo mu volá, což znamená, že je pořád našťvaný.

„Brouku, pojď na ten oběd.“

„Nemám hlad.“

Marcela si povzdechne, ale jen trochu. Samozřejmě, ona taky nemá hlad, nebo minimálně chuť a vlastně nechce jít se Zdeňkem v tuhle chvíli vůbec nikam, i když je pravda, že můžou řešit poslední detaily na zítřek, takže je to dost praktické. Ale hlavně chce, aby byl Zdeněk spokojený, náhlý nápad, ta drzost toho nápadu, jasně, že Tomáš teď ve fitku nebude, co by tam dělal v poledne a ona udělá Zdeňkovi radost, nepromýšlí to dlouho, ne, nepromýšlí to vůbec.

„Tak pojď cvičit teď, brouku.“

„Teď?“ řekne, ale o trochu míň otráveně, takže Marcela pozná, že se chytl. V tu chvíli se začne bát.

„No jasně, teď,“ řekne už nejistě, není to dobrý nápad, ale změnu její nálady Zdeněk nepostřehne.

„Šlo by to...“ říká Zdeněk, jako by ona chtěla a on se jenom podvoloval.

„Tak nemusíme...“ couvá Marcela.

„Jo, jdeme, dobrý nápad, pusťte.“

Mám tě vyzvednout v práci?“

„Jo... A vezmi mi věci, prosím tě. Ahoj. Odlož telefon, cítí, jak je zpcená, cítí, jak jí buší srdce – co to udělala, co když tam Tomáš bude? Uvidí ji se Zdeňkem, ona se bude tvářit, že nic, nebo lépe, že je šťastná holka den před svatbou, bude to strašný... Ne, nezvládne to, jasně, že není pravděpodobné, že by tam byl, nebude tam, prostě tam nebude. A ona si dá pár sérií na strojích a půjde do sauny a je to. To bude dobrý, nic se

nestane, Zdeněk bude šťastný, ona si zacvičí, o nic nejde, o nic nejde, Mářč.

Ani na chvíli si nepřizná, proč to řekla, proč ona sama navrhla, aby šli do fitka, nebo snad to, že by cítila teď radost, radostné očekávání, že přece jenom Tomáše uvidí. Na to vůbec nemyslet. Dá se do práce a najednou jí to jde hrozně snadno, dokonce začne řešit i ty možnosti rozšíření stávající kuchyně. Ale to už ji prozváná Zdeněk, znamená to, že už je nedaleko.

Před odchodem se zkontroluje v zrcadle. Ale musí se zastavit. Teprve teď, když se vidí, ten rozdíl mezi rámem, předtím smutná osoba, teď v očích život, teď už si to musí přiznat. Chce ho vidět, těší se, že ho uvidí, byť takhle blbě, i kdyby se na sebe jenom podívali, i kdyby jenom ucítila jeho vůni, když půjde blízko, cokoliv, kvůli němu a díky němu má v očích ten život a ona ho tam chce mít alespoň ještě dneska.

Ale přitom už samozřejmě doufá, že spolu budou alespoň minutu o samotě a stačí se domluvit na dnešní večer. Její poslední večer. Od zítřka bude všechno jinak. Tak ať ten poslední večer svobody stojí za všechno.

Zaklepe a vejde Lucie: „Přijel ti Zdeněk, Marcelo.“

„Já vím,“ bere kabelku a jde. Jde se jí lehce a cítí se skvěle, poprvé od chvíle, kdy smazala jeho číslo. Jasně, že s Tomášem nemůže žít, to by nikdy nešlo, jsou každý úplně jiný, ona už má život srovnaný a bude šťastná se Zdeňkem a ve svojí kavárně a děti budou mít modrý oči po Zdeňkovi a Zdeněk bude dobrý otec a Marcela zvládně i Zdeňkovu matku, která jí nemá moc ráda a bude jim do všeho kecat, a Marcela rozšíří kuchyň a všechno bude tak, jak ona chce. A dneska si chce ještě užít.

Bere si cestou z vitríny koláč, který ráno upekla. Najednou má hrozný hlad. Kousne do něj, je vynikající, měla by víc péct. Bude víc péct! Usměje se na Zdeňka, úplně zářivě. Úplně doopravdy, ráda ho vidí.

„Ty jíš před cvičením?“

nelíbí se to Zdeňkovi.

„Nějak jsem dostala hlad.“

„Tak chceš jít místo cvičení na ten oběd?“ ptá se Zdeněk, Marcela ví, že jí chce udělat radost, a udělá jí to radost.

„Ne, dobrý, ten koláč mi bude stačit. Chci jít cvičit.“

Bezva.

Nasednou do auta a Zdeněk nastartuje.

Ale dneska to bude naposledy, Mářč, ber to tak.

Od září byla zahájena ve sladovně Bernard v Rajhradě u Brna kampaň výroby tradičního sladu, který je velmi vhodný pro výrobu tradičního českého ležáku. Předpokládaná produkce je cca šest tisíc tun. Sladovna Bernard je jednou z největších humnových sladoven ve střední Evropě.

V letošním roce Rodinný pivovar Bernard překonal hranici 150 tisíc hektolitrů ročního výstavu nepasterovaného piva Bernard už po 148 pracovních dnech – tedy k 31. červenci. V roce 2007 to bylo začátkem prosince, v roce 2008 v říjnu, 2012 začátkem září a vloni v polovině srpna.

V září 2014 bylo v Rodinném pivovaru Bernard zaměstnáno 166 lidí, ve Sladovně Bernard 23 a dopravní firma Hrobský, zajišťující přepravu piva, zaměstnává celkem osm řidičů.

Letošní červencový výstav pivovaru byl absolutně nejvyšším měsíčním výstavem v jeho dosavadní historii. Poprvé byla překročena měsíční hranice výstavu 30 tisíc hektolitrů piva, přesně to bylo 30 463.

Svatováclavské slavnosti českého piva přinesly Rodinnému pivovaru Bernard dvě významná ocenění. Úspěch zaznamenala piva Bernard v degustační soutěži České pivo, kde zvítězila Opavská jedenáctka v kategorii 11% ležáků. Na třetím místě mezi tmavými pivy se umístil Bernard Černý ležák s přísadou jemných kvasnic.

Letošní Den Bernarda proběhl velmi úspěšně, účastnilo se ho v České republice a na Slovensku více nežli dva tisíce restaurací, hospod a barů. Protože se akce opět setkala s velkým nadšením, už připravujeme další ročník.

V krajském finále soutěže Cena Hospodářských novin – Firma roku 2014 se Bernard umístil na 3. místě v kraji Vysočina. Soutěž patří svým všeoborovým a regionálním zásahem k největším podnikatelským kláním v zemi.

foto Salim Issa

foto Gabriel Urbánek

text Michaela Kádnerová

Jakub sklář Berdych

Být známý a jmenovat se Berdych není jednoduché. Zvláště když nehrajete tenis nebo nemáte něco společného s organizovaným zločinem. Designér Jakub Berdych to dokázal. Přestože bílému sportu nehoduje a povolenou rychlost překročí jen občas, již několik let patří jeho příjmení v oblasti designu k těm nejvíce skloňovaným. Vystudovaný sochař se během krátké doby vyprofiloval ve špičkového experimentálního designéra, jehož práce vystavují přední české i zahraniční galerie. Berdych používá design jako formální prostředek k výtvarnému vyjádření. Běžné užité předměty, jež se postupem času staly svého druhu archetypy, jako jsou třeba broušené vázy nebo kýble z plastické hmoty, deformuje nebo skládá do zdánlivě absurdních kompozic. Jindy experimentuje s netradičními materiály – například s taveným čedičem. A prostřednictvím své tvorby hraje s divákem zábavnou sémiotickou přetahovanou. Předloží mu objekt se zažitým významem a příjemným, jindy kontroverzním napětím jej přiměje přistoupit na hru bez pravidel, ohraničenou jen mezemi protihračovy fantazie.

Jakub Berdych¹⁹⁷¹

Založil společně s Maximem Velčovským v roce 2002 v Praze dnes již legendární galerii Qubus, která poskytuje prostor české tvorbě a designu. V současné době také koncepčně pečuje o designshop DOX by Qubus v Centru moderního a současného umění DOX v Praze.

foto Gabriel Urbánek

Ale

BOHEMIAN

Okořeňte si i Vy svůj den svrchně kvašeným speciálním pivem Bernard Bohemian Ale, jež lze v nadsázce nazvat „sektem mezi pivy“. Dokvašuje totiž přímo v lahvi, a to díky kvasnicím, které jsou do lahve během stáčení přidány. I přes svých 8,2 % alkoholu má svěží ovocnou vůni a čistou sladovou chuť se špetkou pikantního koriandru a jemnou hřejivostí v doznívání.

Ale [čti ejl] je svrchně kvašené pivo z ječného sladu. Jeho historie sahá až do středověku a pro jeho výrobu se používá speciální typ svrchních kvasnic, které oproti kvasnicím spodním mění cukry na alkohol a oxid uhličitý při vyšších teplotách a kromě toho dodávají pivu ovocný nádech. Zároveň jsou vůči alkoholu odolnější, díky čemuž dokáží pivo více prokvasit a dosáhnout tak vyššího obsahu alkoholu.

S tímto na českém trhu unikátním pivem se můžete těšit na výjimečný zážitek, který se zcela vymyká tomu, na co jste byli až doposud zvyklí! Na zdraví!

Stanislav Bernard & Josef Vávra

Stanislav Bernard & Josef Vávra

HELLE

JOAILLIER

GEMMOLOGUE

fotoreportáž

text a foto Markéta Navrátilová

**BRADERIE DE LILLE
FRANCE
6-7 9 2014**

Severofrancouzské Lille začátkem září hostilo jednu z nejočekávanějších událostí ve Francii – dvou denní Braderie de Lille, bleší trh. Historie největšího blešího trhu v Evropě sahá až do středověku a v současné době je každoročně v září cílem téměř dvou miliónů lidí z celé Evropy. Braderie (ve volném překladu „prodej za nízkou cenu“) každoročně přitáhne více než 10 000 vystavovatelů, kteří se zde nabízejí a snaží se prodat téměř cokoli – od bezcenných cetek až po skutečné skvosty. Odborníci proto doporučují udělat si plán a vědět, co chcete koupit dříve, než na trh dorazíte, protože zorientovat se mezi prodávajícími na téměř 100 km uzavřených ulic není ani trochu jednoduché. K přívětivé atmosféře přispívá i dobré jídlo. Bleší trh se koná v hlavní sezóně mušlí, které zde můžete ochutnat upravené na všechny možné způsoby – na víně, se smetanou, s rajčaty... Pro ty náročnější samozřejmě nechybějí ani stánky s ústřicemi a šampaňským.

...než tě vlci doběhnou

Libor Černý | podnikatel

Ten nevysoký muž štíhlé postavy podniká a zároveň o sobě mluví jako o léčiteli, hovoří o duši. Na léčitelství moc nevěřím, na duši už vůbec ne, ale jeho podnikatelský záměr vypadá slibně. Ostatně mnohé už v Čenkovicích v Orlických horách dokázal. A umí si i udělat radost třeba budováním jezírek, za tím není jen vydělávání peněz.

Kdy jste začal podnikat?

Hned po revoluci. Bavily mě antény, a tak jsem požádal o živnostenský list a začal montovat anténní systémy. Po nich byl tenkrát velký hlad. Zaměstnal jsem jednoho Ukrajince z Milovic, který tam vedl ruský vysílač. Měl jsem tři party, které pro mě pracovaly v Chrudimi, v Pardubicích a v dalších městech. Protože tenkrát se začala rozdělovat republika, přestali nám Slováci dodávat měniče, tak jsem přímo z Tesly sehnal krystaly a ten Ukrajinec je předělával. Tím jsem měl proti ostatní konkurenci náskok. Pak jsem k tomu přidal prodej televízí a vyvážel jsem paraboly do Německa. Odtud a z USA jsem vozil elektroniku a postupně otvíral obchody, až jich bylo osm. A měl jsem i velkoobchod.

Nebylo v téhle branži tenkrát dost divoko?

To byl jeden velký Klondike. Bylo by to na román. Jezdil jsem v mercedesu s neprůstřednými skly, měl jsem ochranku... Ale o tom se už ani nechci rozšiřovat, byla to pomýlená doba a už je za mnou.

To jste musel být dost drsný.

No, kdo tenkrát nebyl drsný, nepřežil. Ale nejsem na svůj tehdejší život pyšný.

Jak dlouho jste to dělal?

Dokud mi to dovolilo zdraví – do roku 1998, kdy jsem komplet všechno prodal. Vlastně byl nejvyšší čas. Přicházely sem nadnárodní řetězce, bylo mi

jasné, že jejich tlak se nedá dlouho vydržet. Řekl jsem si – utíkej, dokud je čas, než tě vlci doběhnou.

A co bylo dál?

Dva roky jsem byl v Polsku v Katovicích, kde jsem se věnoval obchodu s ošišky a pracími prášky.

To je ale úplně jiná parketa...

No, kdybych se vrátil ještě před listopad, už tehdy jsem do Polska vyvážel pilky na železo, lentilky a bon pari. Pilka na železo tady stála korunu – a v Polsku se prodávala za sedmnáct.

To všechno ale muselo být na černo, ne?

Jasně, za komančů nešlo obchodovat oficiálně. Takže jsem vlastně podnikal už před listopadem, už z té doby jsem si přinesl podnikatelský duch.

Jak jste se dostal do Čenkovic, kde máte velké podnikatelské plány? Náhodou?

Náhoda neexistuje, o tom jsem přesvědčený. Čenkovice jsem objevil už v roce 1996 proto, abych se změnil. Protože kdybych se nezměnil, už tady nejsem. Vážil jsem sto deset kilo, játra jsem měl na padrt.

Alkohol?

Já jsem vypil řeku, takhle jsem roky žil. Po revoluci to byla doba jako v Americe třicátá léta minulého století. Myslel jsem si, že v Čenkovicích si užiju něco

jako klidný důchod. Když jsem se tady procházel, poznal jsem, že život je o něčem jiném. Že člověk je součástí přírody, což si hodně lidí ve městech nedokáže uvědomit. Když jdou proti přírodě, ona jim to samozřejmě vrací v podobě různých nemocí a dalších věcí. Takže já jsem se víceméně naladil na strunu přírody a dá se říct, že jsem s ní splynul.

Ale něčím jste se tady musel živit, ne?

První věc byla, že jsem rozjel ubytování, které tady chybělo. Nahoře, kde bydlím, mám ještě chaloupku, kterou kdysi vlastnil pardubický podnik Magnet. Tu jsem zrekonstruoval. Postavil jsem s pomocí otce, který taky pracoval v Transportě, jeden vlek, který jsem koupil ve Švýcarsku. Chtěl jsem si vyzkoušet, jestli idea, kterou mám, je správná.

Jaká je vaše idea?

Vlastním tady třicet hektarů, kde jsme položili osm kilometrů vodovodního potrubí i elektrického vedení, je uděláno dva a půl kilometru zpevněných cest a vrtů v celkové délce tisíc pět set metrů. K prodeji mám zatím připravených třicet jedna parcel, sedm už jich je prodaných. Připravené jsou i další etapy. Dohromady mám osmdesát jedna parcel, na kterých budou stát rekreační domky pro lidi, kteří chtějí být hlavně v přírodě. Parcely jsou na jihozápadním úbočí Bukové hory v nadmořské výšce okolo osmi set metrů a je z nich krásný pohled na Orlické hory, Krkonoše, Polabí...

Čenkovice

Jak se na tak velký projekt tvářili ekologové?

No, jednu chvíli jsem myslel, že tady otevřu botanickou a zoologickou zahradu. Našli mi tady bramborníčka hnědého a černého, chřástala, který tady nikdy nebyl, ještěrku živorodou, zmiji, bledule...

Ale bledule tady asi rostla, nebo ne?

Uměle ji tady vysadili. Jen samotné bledule zdržely projekt o dobré tři roky. Po válce do jednoho domu po Němcích nastěhovali slovenskou rodinu. A té paní se líbily bledule, tak je vydloubávala na chráněném území a přesazovala je na svou zahrádku. Já jsem dům koupil, nechal ho zbourat, jenže přišli ekologové a objevili bledule – deset rostlin. Najal jsem si odborníka biologa, který lidem z ochrany přírody dokazoval, že přirozenou cestou se tam bledule nemohly dostat, nebyl tam močál a tak dál. Bledule i zmije a ještěrky jsme přemístili i s hromadicemi (hromady kamenů sesbíraných na bývalých políčkách), takže teď už nikdo neprotestuje.

Lidem prodáte parcely, jak ale zajistíte, aby tu v duchu „lidové“ tvořivosti nevznikly stavby, které se do hor nehodí?

Samozřejmě existují nějaké omezující prvky staveb jako sklon střech nebo výška. I já si budu hlídat, aby ráz krajiny zůstal zachovaný. Člověk si koupí parcelu, nechá si udělat studii, která musí projít všemi stupni schvalovacího řízení, a pokud by přišel s něčím nevhodným, tak samozřejmě tady stavět nebude. Stavba musí být roubená nebo v kombinaci s roubeným čili buď srub, nebo klasická chalupa. Navrhované stavby jsou vidět na internetu.

Přes osmdesát parcel, není to trochu moc?

Jsou na dvaceti hektarech. Chaty, které jsou na pro-

tějším svahu, mají v průměru pozemky o velikosti čtyři sta metrů. Přijedete, vytáhnete si gril a všichni kolem na vás vidí. Moje pozemky mají nejméně tisíc metrů čtverečních, některé i dva a půl tisíce. To už dává solidní soukromí. A celý svah se zazelení. Vedle parcel zůstane pořádný kus louky. Tam chci místo vleku postavit moderní šestisedadlovou lanovku.

Zasítování pozemků stálo miliony, máte za sebou nějakého investora?

Byli tady Holanďané, Švýcaři, Irové, Metrostav... Všichni slibovali hory, ale skutek utek, třeba Irové zmizeli, když nám tady objevili ještěrky a zmije. Takže v roce 2011 jsem se do toho pustil sám. Rozpočet byl několik desítek milionů, ale já jsem to sám udělal za úplně jiné peníze. Nenajal jsem si firmu, neměl jsem dotace z Bruselu. Ani úvěr z banky. Tomu projektu jsem vlastně věřil akorát já.

Na tolik domů a zasněžování sjezdovky je potřeba spousta vody, je jí tady dost?

Začal jsem vykupovat pozemky a pak se začal dělat územní plán. Lidi z životního prostředí mi řekli – to je dobrý projekt, ale v Čenkovicích není dost vody. Nejdřív nám dokažte, že vodu budete mít, a pak se můžeme bavit o dalším. Najal jsem si hydrogeologickou společnost z Prahy. Přijeli borci se sluchátky a monitory, dělali sondy, vrty, a abych to neprodužoval, napsali mně zprávu, že tady dám dohromady dva litry vody za vteřinu, což je zoufale málo na tolik domů, hotel a sjezdovku. Rodiče pocházejí z Vysočiny a já jsem tam trávil hodně času. Před lety jsem chodil k tehdy známému léčiteli panu Pasekovi, který mi řekl, že jednou budu mít určité schopnosti. A tak jsem si sedl u zvonice a říkal jsem si – tak co, frajere, koupíš si krávy nebo ovce? Vyhodils peníze

LIBOR ČERNÝ

*1964

Vyučil se strojním zámečnickem. V devadesátých letech podnikal v elektrotechnice, nyní se zabývá v Čenkovicích v Orlických horách velkým projektem, který spojuje rekreační bydlení, lyžování... Řídí se mottem – Jisté máme jen narození a smrt, to mezi tím je na nás. A na nějaká kdyby se nehraje.

a seš v... Anebo co to říkal pan Paseka, najednou se ve mně probudil vnitřní hlas, uslyšel jsem ho...

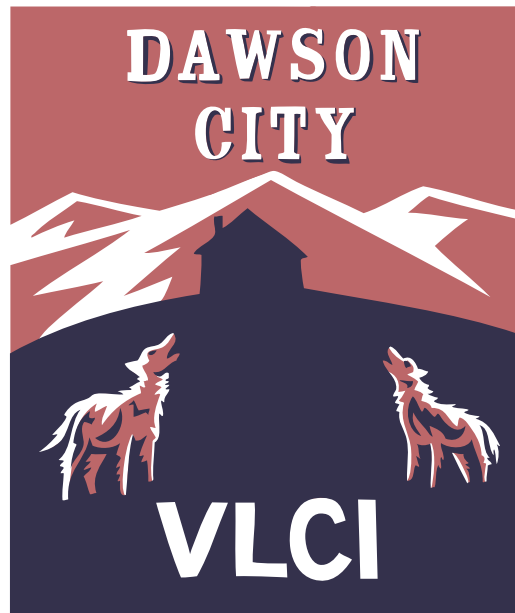
Na vnitřní hlasy nevěřím, ale povídejte dál...

Věřit nemusíte, každý má své přesvědčení, svou cestu i víru. Já jsem jel do Lanškrouna, oholil jsem tam vrbičky a pak jsem chodil s vrbovými proutky a najednou jsem viděl, jak se mi v některých místech proutek začíná svlékávat. První vrt mám udělaný za ovčínem, volal jsem na něj stejnou soupravu jako předtím. Říkali – ne, tam my nejedeme, tam jsme vrtali suché díry. Ale nakonec přijeli a jen ten první vrt dává pět litrů za vteřinu. Ve svahu je jedenáct vrtů a dohromady dávají šedesát litrů za vteřinu. To mi bohatě stačí. A ta voda bude navíc ještě léčit. Nyní tady mám čtyři jezírka a do budoucna jich bude osm.

Zmínili jste hotel, který chcete vybudovat z bývalého ovčína. Jak jste daleko?

Zatím mám v zimě v ovčíně placené parkoviště, ale projekt na hotel už je hotový. Rozpočet je devadesát milionů korun, takže to budu postupně dávat dohromady. Teď jsem se upnul na to, aby tady v roce 2016 vyrostla šestisedačka a plně automatický zasněžovací systém, takže hotel ještě musí pár let počkat. Pokud se najde společník, který pochopí moji vizi, budu rád. Jde o propojení Čenkovic díky nové sjezdovce s již existujícími tratěmi a spojení se sjezdovkami v Červené Vodě. Nově tak bude k dispozici dvanáct kilometrů sjezdovek a šedesát pět kilometrů běžeckých tratí. Buková hora se tak zařadí mezi naše nejlepší zimní střediska. Vzniká zde však možnost využívat její okolí rekreačně i po celý rok.

...KĚŽ JSOU VŠECHNY BYTOSTI! ŠTASTNĚ!

Slyšel jsi to, Eskymo?

Jenom vlci.

Blacku, nehul mi tady.

Já když nekouřím, tak neusnu.

Až mi taky blafne barák jako tobě, kde pak budem bydlet!?!?

Najdem si konečně nějakou pořádnou ženskou.

Já měl jednu jednu Eskymačku. Ta se o mě moc hezky starala.

Mám ji s sebou. Koukni.

Krásná ženská.

Vytetoval jsem si to sám cestou na lodi. Kdybys viděl, jaká byla v posteli. To nebyla ženská, to byla... Neznáš Turky.

Sakra, chlapi, já se tady snažím... Víte co, já jdu dom.

A jaká byla v posteli?

V iglú postele nejsou.

Tak jaká byla v iglú?

V iglú je tma.

Já měl jednu u nás v Černé Hoře krásnou holku, Turkyňi. Ale pak se to provalilo a já musel zdhnout až sem na sever. Neznáš Turky, kamaráde.

A proč jsi ji nevezl s sebou?

Emo, neblbni, jsou tam vlci.

Radši s vlkama než se dvěma blbama.

Emo!

A ty už drž taky hubu.

Do Champagne nejenom za vínem

Poznávání Francie člověk obvykle začíná Paříží, pak se vydá do Provence a do Bretaně. Ale to zdaleka nejsou všechny oblasti velké země. Stačí vzpomenout Gaskoňsko, Perigord, oblast Pyrenejí nebo Normandii... A samozřejmě také Champagne. Ta má jednu velkou výhodu – je relativně blízko. Když vyjedete ráno, kvečeru jste na místě.

Samotná krajina téhle části Francie se od té naší zase tak moc neliší. Místy rovina s lány obilí nebo pastvinami, jinde kopce s vinicemi, z nichž pochází asi nejslavnější světové víno. Je vynikající, ovšem jeho cena začíná někde na deseti patnácti eurech za sedmičku, ale nejprestižnější značky, k nimž patří třeba Moët et Chandon nebo Dom Perignon, bývají o řád dražší. Champagne se nemůže pochlubit tolika slunečnými dny jako třeba údolí Rhôny nebo Provence, takže se tady téměř výhradně pěstují bílé odrůdy a většinou se z nich dělá právě šumivé víno. Výrobní postup má svá přísně dodržovaná pravidla. Víno nejprve kvasí při teplotě okolo 20 stupňů v tancích nebo dubových sudech. Pak se uloží na chladné místo, odčerpají se kaly a před stáčením do láhví se přidává takzvaný liqueur de tirage (obsahuje cukr, víno, kvasinky). Poté se láhve uloží nejméně na rok do studených vápencových sklepů. Kvasinky postupně přeměňují cukr na alkohol a kysličník uhličitý. Vzniklá usazenina se každodenním obracením láhví ve zvláštních stojanech hromadí v jejich hrdlech. Po jejím odstranění se do vína přidává liqueur d'expédition (cukr a brandy) a expeduje se do celého světa. Významná oslava se bez pravého šampaňského obejde jen stěží.

Kdo se do Champagne vydává především kvůli vínu a jeho ne právě levným ochutnávkám, měl by si najít ubytování v trojúhelníku měst Épernay, Châlons en Champagne a Reims, protože právě tady se vyrábějí už zmíněné slavné a samozřejmě i mnohé další značky.

Větší pohodu však turistovi nabízejí klidnější jižní části Champagne, například departement Aube. V nabídce ubytování je řada gites de France (www.gitesdefrance.com), což jsou samostatné domky (nebo jejich části) a vily, zpravidla na venkově, z nichž mnohé jsou velmi půvabné a mají i zajímavou stavební historii. Poskytují dostatek soukromí i solidní komfort. Majitelé sice většinou mluví jen francouzsky, ale komunikovat s nimi člověk vlastně ani moc nemusí. Hodí se ale přivést i nějaký dárek, ostatně na hosty čekává minimálně láhev dobrého vína.

Ne že by v Aube nebyly i rázovité hotýlky, ovšem gites mají jednu velkou přednost – dá se v nich vařit. Ne že bych byl příznivec vaření na dovolené, vždyť francouzská kuchyně má skvělou pověst, jenže pro řadu běžných restaurací to příliš neplatí. Jídla v nich jsou kvalitativně srovnatelná s těmi, která se u nás podávají v průměrných restauracích jako polední menu, jenže jsou nejméně třikrát dražší. Za gurmánskými zážitky se zpravidla musí do podstatně dražších podniků anebo mít štěstí

na dobrého kuchaře i v tom „obyčejnějším“. Dobré a relativně levné bývají marocké restaurace, ovšem jen ve městech, jako je třeba Troyes.

Nakupovat se dá docela levně v supermarketech, ale hlavně na trzích (výtečná jsou grilovaná kuřata) a u místních řezníků. Ti kromě masa a vynikajících uzenin (například kančí klobása s kousky vlašských ořechů je opravdu skvělá) nabízejí i dobré domácí polotovary, různé saláty a samozřejmě výborné paštiky a terriny (hlavní rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že paštiky jsou jemně mleté, zatímco terriny bývají hrubší). Každý řezník, který živnost většinou zdědil, má své vlastní originální recepty, takže klasická terrine de campagne vždycky chutná trochu jinak. Je jedním ze zločinů komunismu, že právě tyhle lidi a jejich poslušnost soudruzí u nás zlikvidovali, a ti, co začali po listopadu, zdaleka nemají francouzsky bohatou nabídku. A snad ještě k tržnicím – v městečkách jako Brienne-le-Château, Piney nebo Evry-le-Châtel se zachovaly a dodnes využívají zastřešené tržnice, v nichž se nakupuje už celá staletí.

Ale vraťme se zpátky k samotnému Aube. Asi tím hlavním lákadlem kraje je Lac et Forêt d'Orient. U umělého jezera Orient zbudovali několik písčinych pláží, ta u městečka Lusigny sur Barse rozhodně nebývá přeplněná a koupání je skoro takové jako u moře (koupat se místy dá i v řece Seině). Dojet k pláži je možné navíc i na bicyklu. Okolo tří jezer vede cyklistická stezka. Začíná už ve městě Troyes a měří víc než šedesát kilometrů. Pro cyklistiku se dobře hodí i silničky, které spojují menší vesnice a osady, provoz na nich bývá minimální. Krajina je tady většinou jen mírně zvlněná, větší kopečky jsou pouze v nejjihnější části, kde pole a pastviny střídají vinice.

Hlavním střediskem departementu je Troyes, v jehož historickém centru se zachovaly desítky půvabných hrázděných domů. Ve městě je několik cenných kostelů s krásnými vitrážemi a Muzeum moderního umění, v němž bývají výstavy vynikajících, především francouzských malířů. V letošní sezóně tu vystavovali pozoruhodnou kolekci hlavního představitele fauvismu Henri Matisse a poté obrazy Marca Chagalla.

Troyes proslavila jedna kulinářská specialita – jitrničky andouillettes, na jídelním lístku je má například na tradiční kuchyni zaměřená restaurace Au Jardin Gourmand. Ale pozor, s jitrnicemi z českých domácích zabijaček se srovnat nedají. Navíc jejich pach připomíná ledvinky. Osobně doporučuji vyzkoušet jejich chuť nejprve u některého řezníka, a teprve pokud vám zachutnají, o čemž dost pochybuju, si je objednat k obědu. Opravdový labužník by neměl vynechat vesnici Cruzy-le-Châtel, kde prodávají lahůdky ze šneků, vynikající je terrine d'escargots a také speciální šnečí polévka.

Při cestě za vinicemi na jih Aube je dobré zastavit se v malém městě Chaumont v sousedním departementu Haute-Marne, působivý je interiér zdejší baziliky. V malých obchodech

prodávají zajímavou francouzskou módu. V nedaleké vesnici Colombey-les-Deux-Églises pobýval nejslavnější francouzský politik generál Charles de Gaulle, který je pochovaný na zdejší hřbitově a k jehož počtě na kopci zbudovali obrovský, zdaleka viditelný lotrinský kříž. V jeho domě La Boisserie je dnes muzeum. Blízký cisterciácký klášter Clairvaux byl založen už počátkem dvanáctého století a přestavěn ve století osmnáctém, kdy tu zřídili věznici.

Jižně od Chaumontu leží středověkými hradbami obehnané město Langres, ve kterém se narodil Denis Diderot, autor proslulé encyklopedie. Půvabné jsou zejména zachovalé městské brány a renesanční paláce i bludiště úzkých uliček v historickém centru. Při dobré viditelnosti je z hradeb vidět nejen pohory Vogézy, ale dokonce i nejvyšší vrchol Alp Mont Blanc.

A když už jsme u výletů, i když se člověk ubytuje v Aube, určitě stojí za to, udělat si jednodenní výlet i na sever. V Remeši navštívit slavnou gotickou katedrálu, která patří k nejkrásnějším v celé Evropě, sousední arcibiskupský palác a Musée Des Beaux Arts, kde kromě portrétů od Lucase Cranacha a Corotových krajin je k vidění i známý Davidův obraz Zavražděný Marat. Vynechat nelze meku šampaňského – město Épernay, o němž statistici uvádějí, že jeho obyvatelé mají nejvyšší průměrný příjem v celé Francii. Právě tady se vyrábějí Dom Perignon, Veuve Clicquot a další známé značky. Prohlídku sklepů (celkem ty zdejší údajně měří 28 kilometrů) Moët Chandon nebo Mercier spojenou s ochutnávkou (v různých cenových relacích) si nemůže nechat ujít žádný milovník šumivých vín.

Za den se dá stihnout ještě návštěva Châlons-en-Champagne – města s četnými hrázděnými domy, krásnými zahradami a četnými vodními kanály, spojenými s řekou Marnou. Severněji ležící departement Ardennes je přitažlivý pro každého, kdo se zajímá o historii dvacátého století, přesněji první světové války. U Sedanu se roky vedly poziciční zákopové boje, které si vyžádaly tisíce lidských životů. Mimochodem dobře udržované památníky obětem první světové války jsou v mnoha zdejších vesnicích a podobají se jako vejce vejci. Ve městě Charleville-Mézières se narodil básník Arthur Rimbaud, který tady má své muzeum.

Ale to už jsme se hodně vzdálili od departementu Aube, kam se opravdu vyplatí vzít si kolo. A nejen kvůli stezce, prakticky u každého většího městečka jsou kratší i delší okruhy, které zvládne i ten, kdo toho za celý rok mnoho nenajezdí. Zajímavé jsou například u Chaource (v městečku mají malé, ale zajímavé muzeum věnované místnímu proslulému sýru a také produktům ze zdejších vynikajících žampionů), okolo Bars-sur-Aube nebo u vinařské vesnice Les Riceys (tady je krajina kopcovitější).

Pro cyklisty, ale i pěší turisty je zajímavé jiné centrum výroby vína – Essoyes, kam v létě jezdíval a kde také namaloval řadu

svých obrazů významný francouzský impresionista Auguste Renoir. Škoda jen, že ve zdejších muzeu vystavují pouze reprodukce, originál tady nevisí ani jediný. Zato tu lze srovnávat Mistrovny obrazy se současnou realitou nebo si zaplatit malířský kurz. Na rekonstrukci domu Renoirovy rodiny se zatím sbírají peníze.

Aube, respektive městečko Brienne-le-Châteaux je spojené s další významnou osobností – nejslavnějším evropským vojévůdcem. Napoleon Bonaparte tady jako mladík studoval vojenskou školu a později se sem několikrát vrátil. Ve své závěti odkázal 1,2 milionu zlatých franků na rekonstrukci města. Někdejší vojenskou akademii bohužel nelze navštívit, v současné době se v zámku zotavují francouzští vojenští veteráni, ale v městečku je muzeum věnované Napoleonově životní dráze a hlavně jeho vojenským úspěchům. A že si Francouzi svého válečníka opravdu váží, dokládá fakt, že vstupné se tady neplatí.

Komu ještě zbyde pár dní dovolené, může se na zpáteční cestě z Champagne zastavit v Alsasku. I tam jsou k vidění města a vesnice se zachovanými hrázděnými domy a bohatou květinovou výzdobou. Na tu si obyvatelé Champagne příliš nepotrpí, i proto působí některá zdejší sídla poněkud chudě, nicméně jiskřivý nápoj s bublinkami dokáže i jejich posmutnělou náladu dokonale rozjasnit.

informační systém

PŘIZPŮBÍ SE
LEHCE
VAŠÍ FIRMĚ

HÖRTIM

HANÁCKÁ
PYSLEK

BENES a LAT

HELLO

www.KaratSoftware.com

ilustrace Luděk Bárta
text Arif Salichov

fejeton

Hřbitovní

Byl počátek června, když jsem přišel k našemu rodinnému hrobu. Činím tak v tuto dobu každý rok, měsíc červen je obdobím, kdy se v naší rodině rodilo i umíralo. Hrob je starý a zašlý, v řadě nových mramorových monumentů vyhlíží až nepatřičně. Je veteránem, všude kolem – jak praví klasik Milan Kundera – už staří mrtví museli ustoupit mladým mrtvým.

Leží nám tu všichni, od prababičky Emílie (té jsem se jako malé dítě dost bál, protože s vrásčitou tváří a velkým tmavým šátkem na hlavě vypadala trochu jako pohádková čarodějka a nutila mě klečat a nahlas se modlit s růžencem v ruce) přes dědu a babičku až po mé rodiče.

Když jsem byl mladší, rád jsem žertoval, že mám svůj hrob na pěkném suchém místě nedaleko vchodu a jen pár kroků od zdroje vody. Pokud je smrt ještě v nedohlednu, někde daleko za kopcem, lehce se vedou morbidní řeči, ale poslední dobou mi tyhle fóry nějak nejdu od srdce. Na náhrobní desce je místo ještě pro jedno jméno a já jsem nejstarší žijící člen rodu.

Nesu kytku a zjišťuji, že někdo zase ukradl další vázičku, ukrytou za deskou. Pořád se ještě nemůžu srovnat s tím, že žiju ve společnosti, kde jsou okrádání živí i mrtví. Chystám se zapálit v lucerničce svíčku a vidím, že z ní čouhá nějaký papír v umělohmotném obalu.

Dostavte se, prosím, do kanceláře hřbitova, čtu si udiveně. Tady už přestává veškerá legrace! Nedávno jsem se byl

na okresní správě sociálního zabezpečení informovat o možnosti odchodu do penze a oni už to vědí! Ani v pohřebnictví pokrok nezastavíš, konstatuju s respektem.

Asi mají na hřbitovní správě propojené databáze s jinými institucemi a jsou tak in. Je to koneckonců správné, člověk by měl myslet na budoucnost, na jistoty klidného a zabezpečeného stáří a ani věci poslední neponechávat pouhé náhodě.

Jsem názoru, že je nutné zejména včas a beze zbytku vypořádat svůj majetek, aby pak v rodině, jak říkával s oblibou můj dědeček, zbytečně nenastaly nějaké různice. Nabízí se možnost peníze propít, utratit s lehkými holčkami, roztočit na automatech nebo je vhodně uložit do nějaké kapelečky s nadstandardně vysokým příslibem výnosů.

Jdu natočit vodu do poslední dosud neukradené vázy a přemýšlím, jaký výhodný produkt mi asi nabídnou. Zřejmě něco s akční slevou a se zvláštním bonusem, pokud jejich služeb využiji v určité lhůtě. Musím ovšem být obezřetný, ostatně jsem právník, přišlo by mi trapně neprofesionální nějak jim naletět. Hlavně nic hned nepodepisovat a pozorně si přečíst smluvní podmínky, především jak je to s poplatky z možného prodlení.

Bude těžké se k něčemu konkrétnějšímu zavázat, když člověk dopředu neví. Což je z jedné strany dobře, protože jinak by mu z toho mohlo třeba i hrábnout. S jistou mírou pravděpodobnosti mohu nanejvýš usuzovat, že mě to skolí v parný červený den v mimořádně horkém létě,

jak je v rodině tradicí. A že mi, pokud v té chvíli budu někde v parku na lavičce krmit holuby, nějaký sociálně potřebný spoluobčan bez zbytečného odkladu převezme do trvalé úschovy mou peněženku s platební kartou, hodinky a mobil.

V jedné věci mám ovšem jasno. Budou-li to po mně chtít, bez váhání jim nadiktuju, co pěkného mi mají zahrát. Žádné usazené cajdáky, ale věkem prověřené folkrockové perly od Paula Simona a Arta Garfunkela The Boxer, American tune a Only living boy in New York.

Když už jsem tak akčně naladěný, slavnostně nad hrobem slibuji, že dám zase po letech vyčistit omšelé náhrobní obrubníky a desky a obnovit už dost setřelé stříbrné nápisy.

A pak už odcházím tam, kam jsem byl pozván. Žmoulám v rukou obsílku hřbitovní správy, a ještě než stisknu kliku ve dveřích kanceláře, pohlédnu do papíru. Teprve teď jsem si všiml doušky psané drobným písmem – je třeba zaplatit poplatky za hrobové místo na další období.

„Předplatím se rovnou na dvacet let,“ říkám statečně úřednici za stolem.

Otočí se ke mně, zkušným krátkým pohledem zhodnotí mou fyzickou konstituci a pravi: „Deset let vám musí stačit, pane. Delší lhůty nerealizujeme.“

Vycházím na ulici, po magistrále sviští kolony autáků, jsem zpět mezi živými. Zatím.

Zámek Český Rudolec

Roky se zdálo, že půvabný novogotický zámek v Českém Rudolci je odsouzený k zániku. Vlastně chátral dlouhá desetiletí.

Původně stála na jeho místě vodní tvrz, zmiňovaná už v polovině čtrnáctého století. V osmnáctém století už stál v Rudolci barokní zámek, který ale v polovině následujícího století vyhořel. Jeho tehdejší majitel se ho rozhodl přestavět ve stylu tudorovské gotiky, proto se zámku někdy říká Malá Hluboká. Koncem druhé světové války poslední německý majitel uprchl a objekt vydrancovala Rudá armáda a váleční zajatci z různých evropských zemí. Na základě Benešových dekretů přešel zámek na stát, který se k němu choval velmi macešsky, přestože se v roce 1958 stal chráněnou kulturní památkou.

Nějaký čas v budově bydleli zaměstnanci státního statku, pak zůstal opuštěný a z plánů na jeho přebudování na domov důchodců nebo rekreační středisko sešlo. Po listopadu 1989 se zámek stal majetkem obce, která ho prodala soukromé společnosti. Ale zámek chátral dál. V roce 2009 ho získala jiná společnost, která zahájila jeho přestavbu na luxusní hotel. Práce ale pokračují pomalu, nicméně obnova několika bývalých hospodářských budov u zámku slibuje, že tentokrát nezůstane jen u velkorysých plánů. Ostatně organizují tu už i prohlídky, a tak se každý může přesvědčit, jak opravy pokračují.

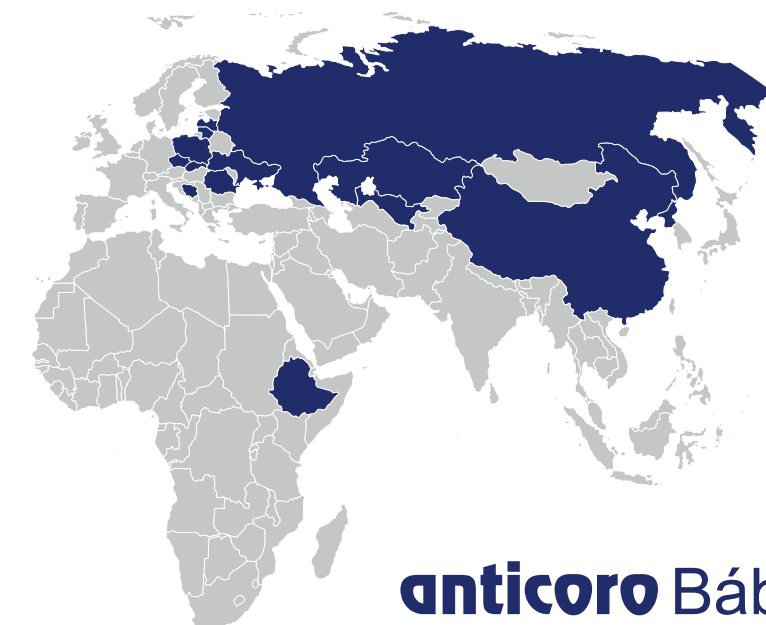
MINIPIVOVARY

Kompletní řešení pro minipivovary, malé a střední pivovary

Připravíme Vám na míru šité řešení s důrazem na efektivitu a maximální kvalitu výroby piva. Filozofie našeho prodeje je založena na oboustranně výhodné spolupráci a dlouhodobém partnerství. Naše stroje a zařízení naleznete na třech kontinentech. Disponujeme vlastní konstrukční kanceláří, která vyvinula celkem 78 typů strojů pro potravinářský průmysl a pivovarnictví. Stabilní tým 45 zaměstnanců výroby zajišťuje vlastní výrobu, uvedení do provozu i zaškolení personálu na místě. Jsme připraveni zajistit kompletní servis pro Váš pivovar či minipivovar.

Kontakt:

tel. 518 376 100, e-mail: anticoro@anticoro-babik.cz
www.anticoro-babik.cz

anticoro Bábík

NENÍ HRDINSTVÍ VYZNAT
LÁSKU PO PĚTI PIVECH,

- ALE -

HNED PO TOM PRVNÍM

1. BOHEMIAN ALE NA ČESKÉM TRHU